

ΦΟΝΙΣΣΑ : Ψυχοπαθολογική προσέγγιση

Η Φραγκογιαννού οδηγείται σε μια σειρά από ειδικά εγκλήματα ωθούμενη από εσωτερικά κίνητρα και ενδόμυχες σκέψεις που πηγάζουν από τις βασανιστικές αναμνήσεις της.

Από τις τέσσερις παιδοκτονίες συνειδητοποιούμε πως η φόνισσα ενδέχεται να πάσχει από κάποιου είδους ιδεοψυχαναγκαστική διαταραχή. Η πεποίθηση πως ο φόνος μικρών κοριτσιών αποτελεί θεάρεστο έργο δρα σαν ιδεοληψία στην οποία δεν μπορεί να κάνει πίσω. Δηλαδή η τέλεση των εγκλημάτων από εκούσια και συνειδητή πράξη καταντά ψυχαναγκαστική και εμμονική. Επίσης, οι επίμονες σκέψεις που κυριαρχούν στο υποσυνείδητό της απορρέουν εν μέρει και από τον χαρακτήρα της, που διαπνέεται από ψυχρότητα, αναλγησία και ασπλαχνία. Βέβαια δεν μπορούμε να παραβλέψουμε και την εγκληματική προδιάθεση της οικογένειας όπως διαπιστώνεται από τον γιο της Μήτηρο που βρίσκεται φυλακισμένος στη Χαλκίδα κατηγορούμενος για φόνο.

Σύμφωνα με τον Σίγκμουντ Φρόυντ οι τρεις συνιστώσες του ανθρώπινου ψυχισμού είναι το **Εκείνο**, το **Εγώ** και το **Υπερεγώ**. Τα τρία αυτά στοιχεία ενυπάρχουν αρμονικά σε έναν φυσιολογικό άνθρωπο και έτσι δεν τον ωθούν στο έγκλημα. Όταν όμως επικρατεί ανισορροπία μεταξύ τους το άτομο οδηγείται στον παραλογισμό.

Το *Εκείνο* της φόνισσας αντιπροσωπεύει την ορμέμφυτη επιθυμία της να ενεργήσει με τέτοιο τρόπο ώστε να ικανοποιηθεί. Αυτό που θα την κάνει να νιώσει χαρούμενη είναι η υποτιθέμενη λύτρωση των κοριτσιών από τα βάσανα της ζωής. Το *Υπερεγώ* έρχεται μετά την τέλεση των εγκλημάτων και αποτελεί τις ενοχές και τις τύψεις μετά τις φρικτές πράξεις. Στον πρώτο φόνο είναι ξεκάθαρες καθώς ζητά επιβεβαίωση από τον Αϊ-Γιάννη τον Κρυφό. Ακόμα όμως και στους άλλους φόνους, που δείχνει πιο σίγουρη, μπορούμε να διακρίνουμε την εμφάνιση του *Υπερεγώ* στους εφιάλτες της, καθώς και στον φόβο της μήπως τη συλλάβουν. Ωστόσο, υπεύθυνο για όλα τα εγκλήματα είναι το διαταραγμένο της *Εγώ*, που αποτελεί το μεταίχμιο μεταξύ επιθυμιών και πραγματικότητας. Γενικότερα, το *Εγώ* αποτελεί το «διυλιστήριο» των σκέψεων, αφού με τη χρήση της λογικής απορρίπτει οποιαδήποτε πράξη παραβαίνει τους κανόνες της κοινωνίας. Είναι δηλαδή ο παράγοντας ισορροπίας του *Εκείνου* και του *Υπερεγώ*. Στη Φραγκογιαννού διαπιστώνουμε την αδυναμία του *Εγώ* να αποφασίσει, αφήνοντας το *Εκείνο* να υπερισχύσει. Έτσι, προκειμένου να εκπληρώσει τις αρρωστημένες διαθέσεις της, αγνοεί το δικαίωμα της ανθρώπινης ζωής.

Αν μπορούσαμε πάντως να ισχυριστούμε κάτι με σιγουριά, θα λέγαμε πως η φόνισσα έχει νεύρωση και όχι ψύχωση. Οι νευρωτικοί άνθρωποι έχουν αντίληψη της πραγματικότητας, ενώ οι ψυχωτικοί όχι. Έτσι, η φόνισσα είναι νευρωτική αφού έχει πλήρη γνώση των πράξεών της και προσπαθεί να διαφύγει από τις αρχές. Οι σκέψεις που τις επιβάλλουν να σκοτώσει την καθιστούν ιδεοληπτικό εγκληματία.

Συμπερασματικά, η ετεροκαταστροφική συμπεριφορά της ηρωίδας οφείλεται σε μία πληθώρα βιοψυχοκοινωνικών παραγόντων που διαμορφώνουν μια ασταθή προσωπικότητα διακατεχόμενη από έντονες ψυχαναγκαστικές παρορμήσεις.